

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r.,
sprawy **M. P.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

M. P. i K. K. zostali oskarżeni o to, że w nocy z 8 na 9 czerwca 2012 r. w M. woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu, używając wobec A.N. przemocy polegającej na biciu rękami po twarzy i tułowi oraz kopaniu po nogach, doprowadzili go do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. oraz etui z zawartością pieniędzy w kwocie 50 zł, dokumentów w postaci dowodu osobistego, książeczki wojskowej wystawionych na jego nazwisko tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II K [...], orzekł w tym przedmiocie następująco:

1. uznał oskarżonego K.K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia a stanowiącego występki z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego M. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia a stanowiącego występki z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. K. okres tymczasowego aresztowania od dnia 9 czerwca 2012 r. do dnia 7 marca 2013 r.;
4. na mocy art. 29 ustawy - Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P.B. kwotę 1033,20 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. P. na jego wnioski;
5. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony M. P. osobiście oraz jego obrońca, zaś wyrok w odniesieniu do K. K. uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Oskarżony M. P. w apelacji podniósł, iż nie przyznaje się do przypisanego mu czynu, nie jest bowiem prawdą iż uderzył A. N. oraz że K. B. nie brał udziału w rozboju. Wprawdzie oskarżony był na miejscu zdarzenia ale spał. Oskarżony zakwestionował też fakt, iż miał czerpać korzyści materialne z napadu na pokrzywdzonego. Oskarżony poddał też w wątpliwość fakt, iż Sąd Rejonowy w M. nie dał wiary oskarżonemu K. K., zaś uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, który też był w stanie nietrzeźwym. Podniósł, iż to że pokrzywdzony podał, iż bił go chłopak ubrany jak skejt nie oznacza, że tą osobą był oskarżony. W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego M. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego M. P. zarzucając wyrokowi:

- mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k., gdyż ustalenia faktyczne zawarte w wyroku poczynione na podstawie zeznań pokrzywdzonego A. N. nie mogłyby być dokonane bez niekorzystnego dla oskarżonego wyjaśnienia istniejących w nich wątpliwości,
- naruszenie prawa materialnego - art. 1 § 1 i § 3 k.k. poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. P. ma ponieść odpowiedzialność za popełnienie przestępstw określonych w art. 275 § 1 i art. 276 k.k., choć czynów tych się nie dopuścił.

Ponadto z daleko posuniętej ostrożności mając na uwadze działanie na korzyść oskarżonego, obrońca zarzucił również naruszenie prawa materialnego, art. 283 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie rozważenie wypadku mniejszej wagi do zakwalifikowania zarzucanego oskarżonemu czynu. Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. IV Ka [...], uznał złożone apelacje za oczywiście bezzasadne i wyrok w zaskarżonej części, to jest w odniesieniu do M. P. utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację złożył obrońca skazanego M. P. i **zarzucając** rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść tego wyroku, a to:

- 1) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji obrońcy skazanego oraz osobistej apelacji skazanego,
- 2) art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 202 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia badania sądowo-psychiatrycznego i uzyskania opinii o stanie zdrowia psychicznego skazanego w sytuacji, gdy zachodziły uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do podniesionych w niej zarzutów należy stwierdzić co następuje:

Ad. 1. Rzeczywiście w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutu z apelacji osobistej skazanego dotyczącego braku u pokrzywdzonego śladów po uderzeniu w kark. To uchybienie art. 433 § 2 k.p.k. nie ma, w realiach sprawy, rangi przyczyny kasacyjnej. Jest oczywiste, że brak widocznych u pokrzywdzonego śladów po uderzeniu w kark nie świadczy o tym, że uderzenia tego nie było, a zatem ta okoliczność nie mogła podważyć pozytywnej oceny sądu odwoławczego co do dochowania przez Sąd Rejonowy w M. reguł art. 7 k.p.k. i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. W konsekwencji, brak rozważenia przez sąd odwoławczy omawianego zarzutu apelacji nie mógł mieć wpływu na zapadłe rozstrzygnięcie.

Jeśli chodzi o podniesione w uzasadnieniu kasacji nierozważenie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 276 k.k., to ten zarzut jest niezasadny, a przede wszystkim nierzetelny. Analiza treści apelacji wskazuje, że obrońca nie zawarł w niej zarzutu naruszenia art. 276 k.k. Wprawdzie na s. 2 apelacji obrońca sformułował zarzut naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 1 § 1 i § 3 k.k., ale sama treść tego zarzutu nie pozostawia wątpliwości, że istotą zarzutu jest stan faktyczny, w tym ustalenie sprawstwa *skazanego* („... poprzez przyjęcie, że oskarżony M. P. ma ponieść odpowiedzialność za popełnienie przestępstw określonych w art. 275 § 1 i 276 k.k., choć czynów tych się nie dopuścił”). Także w uzasadnieniu apelacji brak zarzutu dotyczącego błędnej wykładni, czy też niewłaściwego zastosowania art. 276 k.k. W rozważaniach na s. 5-6 apelacji obrońca kwestionuje jedynie przyjęcie przez Sąd Rejonowy w M. działania wspólnie i w porozumieniu w zakresie zaboru dokumentów, twierdząc, że zabór dokumentów nie był objęty porozumieniem sprawców, a zatem niezasadne jest przypisanie go M.P. Na ten zarzut Sądu Okręgowego w K. odpowiedział poprawnie w uzasadnieniu swojego wyroku (por. s.7). Konkludując, apelacja nie zawierała zarzutu naruszenia art. 276 k.k., a zatem zarzut nierozważenia tej kwestii przez sąd odwoławczy nie może być skuteczny.

Ad. 2. Oczywiście bezzasadny jest też zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. W realiach przedmiotowej sprawy nie powstała bowiem

uzasadniona wątpliwość co do poczytalności skazanego, a okoliczność, że nadużywał alkoholu sama w sobie nie tworzy takiego podejrzenia. W toku postępowania przygotowawczego skazany podał, że nigdy nie leczył się odwykowo (k. 42), nie zgłaszał tego rodzaju leczenia także w postępowaniu sądowym (k. 177), zaś jego zachowanie nie wzbudzało wątpliwości ani co do poczytalności w czasie czynu, ani co do zdolności do samodzielnej, rozsądnej obrony w procesie (warto zauważyć, że skazany napisał m.in. osobistą apelację, której treść wskazuje na całkowicie poprawne rozumienie sytuacji procesowej, praw i obowiązków oskarżonego, jak i grożących mu w razie skazania konsekwencji). Skoro w sprawie nie powstała uzasadniona wątpliwość co do poczytalności, to oczywiste jest, że nie mogło dojść do naruszenia art. 202 § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.